

Ko došla sta na zaželeno mesto,
Že stopita v hišo: „Vam dobro Bog daj!“
Sosed že začne: „Kaj bode z nevesto!“
France se strese, kaj neki bo zdaj?

Ravno je dekle „Štajerca“ bralo,
Zdaj pa potihne in ta dva gledí,
Rada kaj več še z lista bi znala,
Vendar za Francem obrača oči.

On pa od strani, njo pogleduje;
V srce se vtisne mu — njeni obraz.
Serce le k sercu se navezuje,
To vam pač bil, presrečen je čas.

Bil je ves moten, nič ni opazil,
Kaj se krog njega, po hiši godí;
Ko je že sosed mladino nazdravil,
Takrat mu mine — strah in skrbi.

Poleg na mizi, so bile klobase,
V glažu se rujno vince blišči;
Lepe, vesele, imeli so čase,
Tisti večer so plesali vsi.

On od veselja, se drugi dan smeje:
Zakaj pa naj bi — žalosten bil?!
Kakor tud' prej, zdaj „Štajerca“ šteje,
Ker je tak lepo nevesto dobil.

Kadar se bo pa gostija končala,
Bodem vam zopet eno zapel:
Če pozavčina ne bota me zvala,
Pa bom se doma na zápečku grel.

J. R.

Razne stvari.

Iz št. Jerneja pri Konjicah. Nek lažnjivi sleparski dopisun je v št. 26 od 29. decembra l. l. objavil grdo laž; da so volitve za občinski zastop dokončane, in za župana Janez Kotnik, za svetovalca pa Franc Bračič izvoljen. To priliko je ta lažnjivec

V Trst pridem še le jutri, ker poštni vlak ne jemlje prascev seboj. Če potrebujete še kakšno tele, pa mislite na mene! Pozdravlja vas — Franc Štrbunk.

7. Fronc kot krčmar.

Ker mu je kupčija z živino spodletela, poskusil je z oštarijo. Pa tudi tam ni imel sreče. Kako le neki? Za goste je kupoval slabo, prekršeno vino, v konzumu, sam pa je dobrega bizelčana žajfal. Razun tega je še bil slab računar, seveda samo za pive, za sebe se ni nikoli vštel. Ako mu je pa kdo dokazal, da je preveč zaračunal, jel se je izgovarjati na slabe šole, češ, sedem let je trgal hlače po šolskih klopih, pa ga še do 100 niso računati naučili in tudi pri taki priložnosti ni nikdar pozabil pristaviti, da bi bila velika dobrota, če bi zopet duhovniki dobili šolo v svojo oblast. Nekaj časa so mu ljudje verjeli, potem pa so spoznali kam pes taco moli.

V štrbunkovo krčmo je prišel nekega dne ubog študent, dal si prinesiti pet mehko kuhanih jajec, vogel kruha in pol litra vina, ter je potem s ceho ušel — najbrž ravno ni imel drobiža.

porabil zato, da je potem „Štajerca“ v Mariborskem „Fihposu“ zagrabil, kakor da bil „Štajerc“ to stvar lažnjivo poročal; a „Štajerc“ ni lažnjivec, pač pa tak dopisun, ki laži trosi, in potem „Štajerca“ in miroljubne ljudi, ki se za take stvari ne zmenijo, ter mu nikjer na pot ne hodijo, psuje in obrekuje, kakor da bi mu bili kaj dolžni. Jaz in moj sosed Kotnik se ne brigava za volitve, niti za gmajski špeh, kajti imava še domačega dovolj; pač pa ga utegne dopisunu pomajnkovati. Dalje pravi, da bom opravljal tudi občinsko tajništvo. Ko bi bilo natem, in bi se mi ljubilo, bi ga še ložej opravljal kakor vsak drugi; a ne tukaj, kajti za 40 gld. se še priden hlapec in dekla ne dobi; nikakor pa tajnik. Ta dopis je lažnjivec povzel iz zadnje volitve, ki je bila pred tremi leti, (zdajšna volitev še le bo meseca januarja t. l.) in pri kateri so si res gosp. župnik, gosp. nadučitelj in še eden prenapetnež mnogo prizadeli, pa ne za stari, ampak za novi odbor, kajti iskali so pooblastila pri trejalkah, da bi več glasov na svojo stran privedli, in tako stari odbor celo izbrenili, kar se jim je tudi večjidel posrečilo. Pač vrli značaj za take gospode, pri burnem ženstvu po kočah pooblastila iskati, kajti domu ga gotovo pobena ni prinesla. Ta novi odbor je res ustanovil bralno društvo, ki pa slabo napreduje, ter je najhujši sovražnik „Štajerca“ dasiravno ga večjidel vsi udje slastno berejo, a ne zagovarjajo njegovih misli; pač pa ravno nasprotno, in to se jim šteje v greh, to pa celo lahko, kajti še ni teden dnij, kar mi je nek mož iz ločke fare pravil, pa tudi domači, kojim so bili pri veselici dne 1. septembra l. l. navzoči, vejo povedat, kako so se neki izbrcjeni dijaki, kojim ni za šolanje, z mladimi devojkam obračali; da celo ostarlivi možje in žene, kakor se govori, so se neznačajno obnašali. Taki dopisuni hočejo torej v občini izbuditi nemir in sovraštvo med ljudmi in pa privediti nazaj nekdanje homatije in sitne tožbe, koje že niso več daleč,

Šest let preteče in pri Froncu se oglasi mlad gospod, ga lepo prosi za odpuščanja, ker tako dolgo ni računa poravnal in je pripravljen za čakanje trikrat več plačati.

Toda Fronc ni bil s tem zadovoljen, ampak je zahteval 200 kron in pretil, da ga gre tožiti, če mu takoj ne plača. Mislil je namreč, da se bo dolžnik sodnije zbal. Pa temu gospodu niso rastli slamniki iz glave.

Fronc si je vzel doktorja Zgubo na pomoč in vložila sta pravdo za 200 kron. Pri sodniji je moral krčmar pod prisego povedati, zakaj mu je gospod dolžan. Sodnik je začudeno rekel, da je račun dvestokrat previsok. Zdaj se pa oglasi doktor Zguba: „Slavna c. kr. sodnija! Če bi bil g. Franc Štrbunk, jajce, ki jih je ta gospod pojedel, podložil koklji, imel bi bil čez jedno leto pet kokošij, za katere bi bil lahko dobil malo prase. Ako bi bil prase obredil in mesarju prodal, bi bil mogel kupiti lepo teličko. Iz telice bi bila po danes zrastle lepa krava, za katero s teletom vred bi bil dobil najmanj 200 kron. Zato je njegov račun popolnoma pravičen.“

kajti tehtnih razlokov k temu imamo že dovolj. To-liko bodi temu hujškarskemu dopisunu za danes, v prihodnjič pa več. Ti dragi „Štajerc“ pa dopise od takih grdnov verzi v stranišče, da te ne bodo po-tem v „Fihposu“ za lažnjivca oberali. J. K. F. B.

Od sv. Ane na Krihenbergu. Dragi „Štajerc“! Kako zelo si se tudi pri nas razširil, to veš najbolj ti sam, mi pa vidimo vsakokrat na pošti kadar prideš. Vse se te veseli in težko že pričakujemo tistega dne, ko te zopet dobimo. Še tisto malo število „Gospodarjevih“ in „Fihposovih“ naročnikov, kateri večinoma dobivajo te liste zastoju, berejo rajši „Štajerca“, kakor tiste njim vsiljene lažnjive in obrekovalne časnike, ker večina ljudi je že prišlo k spoznanju, da le ti dragi „Štajerc“, in noben drug časnik, za kmeta skrbiš in njem po-kažeš delovanje njegovih mu vsiljenih poslancev v pravi luči. Vse to je nekega zagriženega tukajšnega „Štajerčevega“ sovražnika tako razkačilo, da se od jeze zvija kakor strupena kača in začel je po oslovsko rigati v drugi letošnji števec. „Gospodarjevi“ proti nekemu zi-darskemu in krojaškemu mojstru, ktera sta nekterim osebam na njih prošnjo „Štajerca“ naročila. Predba-civa njima porabo tudi nemškega jezika in njuno modrost, ktero sta se baje le od „Štajerca“ naučila itd. Odgovorima mu na to njegovo čenčarijo odločno, da sma, in še zdaj bolj bodema delovala za kmetu ko-risten list „Štajerc“ in da nama ni potrebno se od tega hujškača ne nemščine niti modrosti učiti, ker še sam od vsega tega nekaj potrebuje, pač pa razume dobro sejati sovraštvo med ljudi in še celo občinski predstojniki z njihovih odborom niso več varni pred njim. Odgovorima še ti na tvojo, nama v „Gospo-darju“ dano, se znama ponorčevalno besedo: Oj Šoš-tarček! ko bi vendar ti pri tvojem kopitu ostal, ko-liko bolj bi te ljudje spoštovali, in koliko manj sovražili; zakličema ti besede sv. evangelja od prve nedelje po binkošti: Hinavec! izderi poprej bruno iz svojega očesa, in potem glej, da izdereš pezdri iz

Po teh besedah se je Froncu obraz od samega veselja razširil. V duhu je že gledal pisane bankovce in svetle krone. Pa sodnik je bil drugih mislij, ter je rekel: „G. dr. Zguba, kje ste pa slišali, da se iz kuhanih jajec izvalijo piščanci? — Vi dolžnik plačajte krčmarju jedno krono, tožitelj pa mora poravnati vse stroške, ker je brez potrebe tožil.“ — Prav se mu je zgodilo!

8. Kako jo Fronc njivo po ceni kupil.

Janez je imel sredi Froncevega posestva lepo njivico, katero bi bil rad prodal za bratsko ceno 250 goldinarjev, a nihče je ni hotel kupiti, ker ni bilo ceste do nje. Froncu je prav dobro dišala. Zato je sosedu zaradi potov zmiraj nagajal, misleč ga s tem prisiliti, da mu jo proda za 200 gld., pa Janez je ni hotel napol zastonj dati.

Ko je lani na novega leta dan Fronc zopet prišel z dvema možoma njivo kupovat je Janez vesel rekel: Imej jo, da ne bom jaz imel več sitnosti ž njo! Plačaj mi danes jeden krajcar, jutri dva krajcarja, pojutrajšnjim štiri krajcarje in tako naprej skoz 15

očesa svojega brata. Prijateljček! morebiti boš rekel, ta „contra“ je pa vendar surova, na to ti naj bo pove-dano, da za take rogovileže se nama ne dozdeva potrebna bolša inteligenca. Zidar in krojač.

Poročilo ptujskega sejma. Dne 8. t. m. prignalo se je na sejem 340 prasičev. Špeharji so pa prodajali: Špeh od 50 do 52 kr., mast od 52 do 54 kr., krače od 54 do 56 kr., pleča od 42 do 45 kr., pečenka (ribico) od 65 do 70 kr., meso za klobase 52 do 54 kr. za kilo vse v frišnem stanju in najboljše blago. Večje množine so se odpeljale: v Mürzzuschlag, Aflenc, Dunaj, Puntigam, Strass, Lipnico, Gradec, Zeltweg, Judendorf, Celje Wolfsberg, Krško, Eichberg Dravo-grad, Trst in Ljubljano. — Prihodnji prasičji sejem bo 29. januarja. — Trg za meso in špeh je vsaki teden. Kupcom in predkupcem se prihodnji sejm posebnopriporočajo.

Lepo gospodarstvo s kmetскими žulji. Od sv. Tro-jice v Slov. gor. se nam poroča: Leta 1900 prišli so k nam neki gospodje, med katerimi je bil v prvi vrsti tudi benediški g. kaplan Muršec ter nam obetali zlate gradove z medom pomazana polja i. t. d. in res, speljali so nas na tanki in polzki led tako, da smo se udrli v vodo, katero še sedaj tako pijemo, da svoje jezike od žeje kar ven držimo. O jej! to je hudo. — zdaj pa, ko se po teh zlatih gradovih obširno spre-hajamo in po z medom pomazanem polju kar valjamo ni več tega gospoda kaplana in onega z „žutim“ ko-mašnami, da bi nam pomagali z nami to srečo deliti! Bogme, rekli so pa tudi: Vsi trojiški nemčuri morejo poginiti! Oh, pa kaj se je zgodilo? Oni so obračali, Bog pa je obrnil. Trojički nemčuri (?) še vsi živijo, ali — njihova osrečevalna zadruga je — poginila! — Ljudstvo zdaj preklinja celó tistega gospoda, ki brez cvikarjev ne sliši, ki se je skoz zadruga le obogateti hotel in še s tajnikom več zmiraj skupaj ne hodi.

Jamo kopati za druge pač težko ni,

Če drugi, mesto njega v njo se — zvali.

dni vsak dan še jedenkrat toliko kakor prešnji dan. Fronc je korajžno vdaril v desnico, in Kračunov študent je kar spisal pogodbo.

Za likof so ga pili ko žolne: kupec je plačeval, ker je mislil, da je njivo zastonj dobil, Janez pa je dajal za vino, ker je vedel, da je napravil dobro kupčijo.

Prvih deset dni je Fronc Janeza vsakokrat, kadar mu je zjutraj prinesel tiste izgovorjene kraj-carčke, za norca imel; sledeče tri dni je že premiš-ljeval, če se ni vsedel sosedu na lim in zadnja dva dni gá je milo prosil, naj razdere kupčijo. Janez je na njegove prošnje nekaj časa molčal, potem pa je odgovoril: „Vejš, ljubi sosed, njiva je vredna 300 gold., 27 gold. 67 krajc. pa mi že lahko plačaš za sitnosti in nadlege, katere si mi v 28 letih za pote prizadel!“

Ljube bralke, ni li veliki Janez bolj imeniten rešetar kakor Fronc? Zato pa le od mojega prijatelja kupujte, pijanega Štrbunka pa z metlo ali s kuhinj-skimi vilami napodite.

Pridobitev težkih žrebcev za žrebčarne v Ptuj in Ormuž. C. kr. namestništvo v Gradcu izdalo je na štajerski deželni odbor noto štv. 42040 s katero se ustreže prošnji deželnega poslanca, gosp. Orniga in tovarišev, ki so v deželnem zboru prosili, naj bi se za ptujski okraj dobila dva težka žrebca. V to privolilo je tudi c. kr. poljedelsko ministrstvo z odlokom z dne 11. novembra 1901 štv. 27067 ter ob enem naznanilo, da se bode razen dveh težkih mirnokrvnih žrebcev za postajo v Ptuj nastavljen tudi eden takih žrebcev za postajo v Ormužu in sicer belgijske vrste s čemur bo konjerejcem v teh okrajih ustrezno.

Kako je Fihpos svojo čisto pravičnost z lažmi zagovarjal. V svoji prvi številki t. l. pravil je ta pobožni lažnjivec Fihpos, naj „Štajerc“ dokaže kar je pisal v svoji 26. številki, in ga imenoval nesramnega lažnika in bogsigavedi kaj vse. Pisal je, kako grda laž je, da bi roperški gospod obljubili vino za fante. Ljubi Fihpos, naš gosp. kaplan so vsem priljubljeni in tudi pravični in se toraj ne sramujejo resnice če kaj govorijo ter tako tudi tebi nočejo priznati tvoje prederzne laži, ktere ti hočeš zmiraj preobrniti in celó zasukati na „Štajerca.“ Gospod sami trdijo, da so res obljubili, Fihpos pa pravi da je to nesramna laž. Poglejte ga poštenjaka Fihposa za koga pa se on tukaj poteguje in zagovarja? Za tistega ki je ob času božje službe v gostilni. Ravno tistih veliko ki berejo Fihposov lažnjivi pergament, se mu posmehovati morejo, kako on hvali svojo prazno slamo, in slednjič ga je sram za njegovo dokazano laž, tedaj pa hitro skuša svojo laž na „Štajerca“ prekucniti. Oj revče, molči rajše če drugo ne znaš, ker tvoje figure se ti samo posmehujejo. Tukaj piše da so roperški fanti šli zaradi prijateljske zaveze benediških fantov. Spet lažeš, zmir lažeš, ker ti fantje še do tedaj niso benediške poznali in videli, kako bi potem zaradi prijateljske zaveze šli tja. Piše dalje, kako je tukaj „Štajerc“ slov. fante zasramoval. Hudobče, misliš da so ti fantji tako neumni, da bodejo sami sebe v Štajercu zaničevali; ali je to zaničevanje ali morebiti neresnica ali nepoštenje, če mladi fantje vino dobijo od kakega gospoda duhovnika? Kaj misliš pa sedaj ljubi Fihpos, kdo je nesramno lagal? Tukaj poprašaj za resnico, ker nam je vsem znano, in potem pisari, da bo ti tvoj frak še vse bolje po tvojem izdelanem hrbtnu frfural.

Iz Središča se nam poroča, da tako silno priporočani konzum, za katerega se je že dve leti plačevala najemnina, še pričetka ni doživel. 8 dni pred novim letom pa se je vendar nek zapeljani Kolbesen te stvari usmilil in prevzel, te, seveda samo prazne prostore in še to s podporo tudi nekega menda ne preveč brihtnega kmeta in s poročtvom gospoda fajmoštra, da se bo vsaj ta presneti začetek začel. Oh, konzum pa je vendar šel po vodi. Naj spava sladko, saj imel bo tudi na onem svetu kmalu več tovarišev. Srčna pa hvala tistim gospodom ki za ta ekskonsum tako pridno agitirajo in kar brez vsacega pomisleka podporo davljejo. Pa naj le dajo, saj imajo. Posebno pa še globoki poklon gospodu kaplanu ki je postal

tako izvrsten komi, da mu vaga, škarje in meter vse boljše kot cerkev diši. Živijo slovenska vzajemnost!

One cenjene naše naročnike, katerim smo danes priložili poštne čeke, uljudno prosimo, da svojo naročnino poravnajo in prosimo, da vsak naročnik ki ima na svojem naslovu natiskano našo številko, naj tisto zapiše tudi na ček na mesto kjer so tiskane besede **Erlagthein — Položnica**, ker na tak način se ne zgodi nikakšna pomota, nam pa se veliko dela prihrani. Tudi je prav potrebno da vsak naročnik odda denar na tisti pošti, na kateri prejme naš list. Tisti cenj naročniki, kateri so nam v teku preteklih 14 dni svojo naročnino poslali, prejmejo s tem listom še čeke, katere pa naj shranijo za drugo leto, ker vsled presilnega dela novodošlih naročnikov nismo zamogli zneska pred zdajšno izdajo lista zapisati. Mnoge, one nove naročnike ki so se letos prav na novo na naš list naročili prosimo oproščenja, ker jim prvo številko tekočega leta nismo poslali. Dali smo sicer »Štajerca« čez par tisoč več tiskati kot po navadi, a vse eno ga je bilo premalo.

Iz Djekše na Koroškem. V zadnji „Mirovi“ štev. 51 nahaja se nek iz Djekše poslani dopis, pod katerim je podpisan nek „kmetski sin“. — Ako je oni dopis res pisal kak kmeski sin, tako mora to že prav surov in širokoustni fant biti, kajti drugače bi se ne predrznil v prvi vrsti pasti po možu, proti kateremu mi kmetje brez razločka in najmanj pa mi Djekšani nikacega povoda nimamo, proti njemu sovražni biti, nasprotno, ga le spoštovati moramo, ker on si je za kmetske koristi, posebno naše občine velike zasluge pridobil. Nadalje je ta neumni fant tudi še druge gospode iz Velikovca, ki so većinoma pevci in prijatelji gospoda načelnika „gauverbanda“ J. Nagele p. d. Sternwirt-a zasramoval in njihove pesmi imenoval žabje regljanje. Ako bi ta domišljavi in hudobni „fant“ svoj obrekovalni dopis dal preje kakemu staremu pametnemu kmetu brati, bil bi ga ta kaj boljšega podučil in oni obrekovalni dopis bi bil morbiti izostal, ali, kar bi se bilo najbrž pripetilo — kmet bi mu bil za njegovo nesramno dopisunstvo in njegovo preošabno zdražbo ušesa tako navil, da bi tako vpil, kakor tulijo volki in njegovo tuljenje mogla bi celo ona velika, črna krota v Celovcu, ktera vse poštene ljudi preklinja in z blatom ometavlja, slišati. Surovi ta fant bi to tudi pošteno zaslužil. — Govoru načelnikovem, tako pravi ta fant, nima nič pristaviti, pač pa opazki, katere je pri tem izustil, da je njemu vseeno, ali je kmet Slovenec ali Nemec, kajti oba imata na istih gospodarskih nadlogah trpeti. Tudi z vso pravico smel je on to trditev uvaževati, kajti njegovo ravnanje in delovanje na gospodarskem polju bilo je vedno takšno, da mu mi kmetje brez razločka na politično ali narodnostno strankino mnenje vedno popolnoma zaupamo in to zamoremo, ker je on ravno nam Djekšanom tolikokrat skoz svoja dejanja pokazal, da ima on pred očmi le kmetski blagor, ne pa narodno-politična vprašanja. — Da se to malo dokaže, hočemo vzeti v spomin, da je „Sternwirt“, naš načelnik, bil tisti mož, ki se

je potegnil za cesto oziroma nje rekonstrukcijo, ki pelje na Djekše, pri merodajnih ljudeh in uradih in smo danes že blizu tega, da se bode ta cesta s pomočjo državne podpore, deželne podpore in drugih dobrotnikov v kratkem času zidala, ker se je traniranje že deloma pričelo. — Požlahtnenje in zboljšanje naše govejereje se po g. Nagele skoz to krepko podpira, ker on gleda na to, da dobivamo skoz govejerejsko zadrugo vedno čistokrvna plemena, koje zadruga je on načelnik — kar ni podcenjevati. Mi vemo tudi dobro, da je bil ta gospod tisti mož, ki ki nam je pridobil 700 K podpore za ustanovitev strelnih postaj, za kar mu pristojna zahvala cele občine, ker smo si takih naprav želeli že davno, ki jih pa sedaj zaradi pomankanja občinskih sredstev še nemoremo napraviti. Njegova skrb bila je vedno le skrb za kmeski stan in imeli še bi mnogo slučajev navesti, pri katerih se ni nikoli pustil voditi po narodnostnih motivih, ampak vedno stal za koristi splošnosti in je pred očmi imel, kako bi se kmetu pomagalo. Kdorkoli od nas kmetov potrebuje njegovega nasveta, njegove podpore i. t. d. najde v tem možu vedno prijatelja, potem pa bodi Nemec ali Slovenec; spozna vsak, da je le odkritosrčen prijatelj kmetijstva in mu mora vsak pravičnik le zahvalno spričevalo dati. — Da se je on po zborovanju s svojimi prijatelji in večimi slovenskimi kmeti obeh strank lepo zahavaljal in so se v nemškem jeziku popevale prijetne koroške pesmi, to „Mirovem“ dopisunu ni bilo prav; izdajalske pruske pesmi — kakor oni dopisun naše — koroške — imenuje, bile so mu to „žabje regljanje“ — Več Djekšanov. (Opomba uredništva: Dopisa preje nismo mogli zaradi prostora natisniti, in še sedaj, oprostite, da smo ga do polovice tudi zaradi pomankanja prostora skrčili.)

Iz Makolj. V nedeljo 29. decembra po prvi sveti maši je občinskega pisarja sin oznanil svoja oznanila kakor po navadi. Takoj za njim pa stopi na isti prostor g. M. Šoštar s „Štajercem“ in začne iz njega brati prelepo berilo „Sveti božični prazniki!“ Ker ga je ljudstvo z velikim zanimanjem poslušalo in ko je prišel do stavka „Tudi danes je kmet najzvestejši sin naše svete cerkve“, pristopili so tudi „Fihposovci“ in zijali kakor bi ga mislili požreti. Tudi iz kaplanije se je prikazala glava g. kaplana in vpila: „kaj boš tukaj pridigoval!“ Potem mu ni bilo mogoče dalje brati, ker so nerazsodni in obžalovanja vredni nasprotniki hudo klepetali. Bog jim daj, da bi se tudi oni enkrat zdramili.

Iz Selnice ob Dravi se nam piše, da v bližnji občini Janživruhu ondodni g. obč. predstojnik noče razpisati novih volitev, čeprav je čas za to že aprila meseca potekel. Občani pa mrmrajo: Volitev pri nas tak dolgo, vsled tega ni, ker stari naš „rihtar“ posilem na stolcu sedi.

Iz Majšperga. Mariborski kmečki zapeljivec „Gospodar“ prinesel je v svoji tretji številki prav lepo lažnjivo poročilo iz Majšperga. V tem dopisu se strašno napenjajo nekšne prazne hlačice s suho glavo, dolgimi lasmi in kratko pametjo. Prva laž je, da sta se sešla

dva Majšperčana in se po onem receptu pogovarjala o nemški šoli. Kdo sta ta dva Majšperčana, ni povedal in mi damo vsacemu po sto cekinov, če nam jih z imenom pove. Mi pogovorili pa smo se zaradi nemškega poduka že poprej, predno so dopisnika zidarji pri stavbi nove šole z mortom ometali, da ga je morala doma njegova ženica z brezovo metlo osnažiti. Druga laž je, da smo prosili za nemško šolo. Tepec, grdi popisun, ki je to tako hinavsko zivil. Mi smo le prosili, da bi se med slovenskim poukom podučevalo tudi v nemščini vsaj toliko, da se ne bodedo tujcem prodati pustili in ta naša prošnja je bila upravičena, to tem bolj, ker so se tisti, ki so se naši zahtevi upirali, tudi nemški učili. Saj vemo kam pes taco moli. Tretja laž je, da ni vseh podpisanih imenoval. Četrta laž je ta: Udaril bodem po pastirju in razškropile se bodo ovce. Te uboge prazne hlačice pač gotovo ne bodejo tega udarca napravile in nam zahtevani pouk v šoli razbile. Zahtevani pouk pa bomo dobili, če ne še sedaj, pa poznej in videli bodede kako se bodedo za to še pobrigali o pravem času, če vam bo to prav ali pa ne. Umevno je toraj, da so se tem hlačicam možgani popolnoma zvodneli in svetujemo gospodarju teh hlačic, da si poskrbi zdravnika, da mu bo kolesca uredil in tudi dobro bi bilo, pod pazduhami puščal, da se bode lahko posluževal sekire, motike in štrigla, posebno slednjega, da bo boljše poravnal dlako svojim koščenim kravicam, da se ne bodo usmodile, kadar bode kak mož mimo kadil tobak. Toliko za sedaj. — Več Majšperčanov.

Zunanje novice.

Žena zavdajalka ustreljena. Kmetica Singelia Nikoličeva iz občine Zvazdara na Srbskem je zastrupila svojega moža, da je zamogla potem ljubimkati z 18letnim mladeničem. Sodnija jo je obsodila na smrt in obsodba je bila te dni izvršena na njej v okrajnem mestu Ubu. Ker se pa še ni zgodilo doslej, da bi bila žena ustreljena za kazen, se je zbralo veliko občinstva h krvavemu prizoru. Zavdajalka je šla na kraj svoje smrti brez strahu in ko je zagledala orožnike s puškami je jim dejala: „Fantje, le prav merite, toda ne v glavo, želim iti v grob z nespačenim telesom“. Štiri puške so počile — in kmetica se je zgrudila mrtva na tla.

Telegrafiranje brez žice (drata.) Iz New-Yorka poročajo, da ima sedaj že ladij, mej njimi 37 angleških in 12 italijanskih, popolne aparate za telegrafiranje brez žice. Na Angleškem je že več nego 20 postaj. Gotovo je, da se bode vporabljal v kratkem telegraf brez žice ter bode možno telegrafirati preko morja celo za prav nizko ceno.

Radi zobobola v smrt. Dvajsetletni črevljarski pomočnik Fran D. na Dunaju se je hotel zastrupiti, ker ga je strašno bolel zob. Popil je fosforjevo raztoplino, a so ga še rešili.

Umetnost, doseči visoko starost. Ta mesec bo Legouvė, član pariške akademije 95 let star. Legouvė